

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Ing. D. J.,
bytem N. P. 3237/9, P.,
zastoupená společností Tomáš Golán, daňová kancelář s.r.o.,
se sídlem Jiráskova 1284, Vsetín,

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2014,

č. j. 8617/16/5200-10421-702407,

č. j. 8621/16/5200-10421-702407,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1618554/15/2010-53521-109021, Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“), doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 146 685 Kč, současně žalobkyni vyměřil penále z doměřené daně ve výši 29 337 Kč. Správce daně takto rozhodl po té, co dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala souvislost daňových výdajů se zdanitelnými příjmy. Konkrétně se jednalo o částku 300 000 Kč, kterou žalobkyně zaevidovala jako daňový výdaj za poradenství od dodavatele Invest VTP s.r.o. a částku 153 000 Kč, která se týkala pronájmu katalogových stránek. Správce daně dospěl k závěru, že k tomuto výdaji žalobkyně předložila fakturu od dodavatele Hartford Personnel Development s.r.o., avšak v katalogu o personálním managementu 2. pololetí 2009, byla umístěna reklama společnosti Brylart s.r.o. a nikoli žalobkyně.
2. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl zamítavě napadeným rozhodnutím ze dne 24. 2. 2016, č. j. 8621/16/5200-10421-702407.
3. Správce daně dále doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1621899/15/2010-53521-109021, ve výši 123 750 Kč a penále ve výši 24 750 Kč, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala souvislost daňových výdajů se zdanitelnými příjmy.
4. Správce daně vyšel ze zjištění, že žalobkyně si jako daňový výdaj do daňové evidence zaevidovala částku 150 000 Kč týkající se pronájmu katalogových stránek; doložila fakturu od dodavatele Hartford Personnel Development s.r.o., stvrzenku o úhradě, smlouvu o zprostředkování, přípravě a výrobě reklamního výtisku v nabídkovém katalogu ze dne 11. 2. 2010, katalog o personálním managementu 1. pololetí 2010, ve kterém však byla umístěna reklama společnosti Brylart s.r.o. Správce daně šetřením zjistil, že společnost Brylart od roku 1997 nevykazuje žádnou činnost.
5. Žalobkyně si dále uplatnila jako daňový výdaj částku ve výši 425 000 Kč, týkající se pronájmu katalogových stránek. Objednatelem služby měla být společnost Brylart s.r.o., předmětem plnění měla být reklama v časopise Magazín Fotbal, v němž byla uvedena reklama společnosti Brylart, která, jak již soud shora uvedl, podle šetření správce daně od roku 1997 nevykazovala činnost.
6. Dalším daňově uplatněným výdajem byla částka 250 000 Kč, kterou žalobkyně dokládala rámcovou smlouvou uzavřenou se společností A & M Partners a.s., předmětem smlouvy bylo zajištění mediální a tištěné kampaně, ovšem opět ve vztahu k nefungující společnosti Brylart.
7. Žalobkyně podala proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 24. 2. 2016, č. j. 8617/16/5200-10421-702407.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. V podané žalobě žalobkyně vytýká orgánům správy daní podstatné vady řízení a napadenému rozhodnutí nesprávné posouzení právní otázky.
9. Žalobkyně konkrétně namítla, že měla pohledávku za společností Brylart s.r.o. a proto jsou výdaje za nákup reklamy daňově účinným výdajem. Pohledávka za společností Brylart vznikla samotným dodáním reklamy, existenci reklamy správce daně a ani žalovaný nezpochybnili, sporná byla pouze existence pohledávky žalobkyně. Žalovaný svůj závěr opírá o skutečnost, že žalobkyně tuto pohledávku neevidovala ve své daňové evidenci. K tomu žalobkyně namítá, že vznik a existence pohledávky nezávisí na tom, zda je v daňové evidenci vedena, pro uznání daňově účinného výdaje není tato skutečnost podstatná.
10. Žalobkyně trvá na tom, že reklamu poskytla společnosti Brylart, faktury o tom nedoložila, což však není podstatné, neboť existence faktur není pro posouzení existence pohledávky podstatná. Výše pohledávky byla exaktně stanovena smlouvou mezi žalobkyní a společností Brylart a vyplývá z výzev k zaplacení, které byly správcem daně předloženy.
11. Žalobkyně vytkla žalovanému, že se nezabýval otázkou, jak se reklama společnosti Brylart do médií dostala. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014, žalobkyně trvá na tom, že unesla své důkazní břemeno, přičemž ze strany správce daně ani žalovaného její tvrzení vyvrácena nebyla.
12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. S odvoláním na § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2009, resp. 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobkyně neprokázala, naplnění podmínek pro daňovou uznatelnost deklarovaných výdajů. Pro posouzení věci je klíčové, jakým způsobem měl výdaj na poskytnutí reklamy společnosti Brylart (subjektu odlišnému od žalobkyně) sloužit k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobkyně, navíc za situace, kdy společnost Brylart od roku 1997 nevykonávala žádnou činnost.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. V obecné rovině Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“) konstatuje, že podle § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů, *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.

15. Judikatura Nejvyššího správního soudu k citovanému ustanovení zákona o daních z příjmů tradičně zdůrazňuje, že ne každý výdaj (náklad) může obstát jako výdaj daňově uznatelný. Daňový subjekt, který výdaj zanele do svého účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, který deklaroval na příslušném účetním dokladu. (viz např. rozsudky ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 81, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, a ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008 – 82).
16. Stejně tak judikatura Nejvyššího správního soudu již konstantně trvá na tom, že existence daňových dokladů, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje faktické uskutečnění výdaje (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, či ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). V první fázi daňového řízení tíží důkazní břemeno daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119), nicméně jeho důkazní povinnost se vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, tedy na prokázání jeho skutečné realizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2008, č. j. 7 Afs 18/2008 - 48). Daňový subjekt je povinen prokázat nejen, že příslušné výdaje skutečně vynaložil, ale též to, že je vynaložil za účelem dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73).

Zdaňovací období 2009

17. Jak se podává z obsahu správního spisu, žalobkyně v řádném daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2009 podaném dne 1. 9. 2010 vykazala dílčí základ daně podle § 7 zákona o daních z příjmů 403 066 Kč a daň 18 000 Kč. V dodatečném daňovém přiznání, které podala dne 1. 8. 2012, vykazala dílčí základ daně 416 a daň 20 085 Kč.
18. Daňová kontrola byla zahájena dne 31. 5. 2013. Podle zprávy o daňové kontrole, č. j. 165019/15/3301-61561-709164, správce daně zvýšil základ daně podle § 5 odst. 1 a § 23 odst. 1 a 3 zákona o daních z příjmů o 500 000 Kč, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala reálné uskutečnění deklarované služby a její úhradu. Konkrétně se jednalo faktury č. 3009/10/09, vystavenou dne 15. 9. 2009, zdanitelné plnění 250 000 Kč, dodavatel Pavlík a partner s.r.o., předmět plnění pronájem reklamní plochy ze dne 30. 3. 2009 a č. 3112/10/09, vystavenou dne 15. 12. 2009, zdanitelné plnění 250 000 Kč, dodavatel Pavlík a partner s.r.o., předmět plnění pronájem reklamní plochy ze dne 30. 3. 2009.
19. Správce daně dále zvýšil základ daně o 23 783,16 Kč, neboť tuto částku neuznal jako daňový výdaj, konkrétně šlo o zaplacení faktury č. 2567292509 za telefonní služby.
20. Dále správce daně zvýšil základ daně o částku 300 000 Kč, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že deklarované výdaje vynaložila za účelem dosažení, zajištění a udržení svých zdanitelných příjmů. Konkrétně šlo o částku fakturovanou fakturou č. 2009069 ze dne 10. 12. 2009 společností Invest VTP s.r.o. za poradenské služby.

21. Správce daně dále zvýšil základ daně o částku 153 000 Kč s tím, že žalobkyně nedoložila vazbu deklarovaného výdaje k daňovým příjmům. Konkrétně se jednalo o fakturu č. 29000245 za pronájem katalogových stránek.
22. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně v rámci daňové kontroly předložila uvedenou fakturu ze dne 16. 12. 2009, vystavenou dodavatelem Hartford Personnel Development s uvedeným předmětem plnění „pronájem katalogových stránek a grafické zpracování dle smlouvy“. K tomu předložila smlouvu o zprostředkování, přípravě a výrobě reklamního výtisku v nabídkovém katalogu uzavřenou dne 2. 12. 2009 s dodavatelem, katalog o personálním managementu, kde byla umístěna reklama společnosti Brylart s.r.o. reklama žalobkyně v katalogu umístěna nebyla. Konkrétně je zde uvedeno: „Brylart s.r.o., ing. D. J., Obecniny IV/3594, Zlín.“ Dále předložila smlouvu o zajištění reklamy ze dne 30. 6. 2009, kterou uzavřela se společností Brylart jako obstaravatel a stvrzenku o úhradě částky 153 000 Kč ze dne 16. 12. 2009.
23. K výzvě správce daně sdělila žalobkyně, že společnost Brylart vyzvala k zaplacení částky 154 530 Kč.
24. Podle sdělení dožádaného Finančního úřadu pro Pardubický kraj, Územní pracoviště ve Svitavách ze dne 4. 2. 2014, se jedná o nekontaktní daňový subjekt. Likvidátorem společnosti byl jmenován JUDr. J. M., který správci daně sdělil, že daňový subjekt je nekontaktní, žádné účetní doklady nejsou k dispozici. Za zdaňovací období 2009 až 2011 daňový subjekt nepodal přiznání k dani z příjmů právnických osob, poslední podání k dani z příjmů právnických osob je za rok 1996 a přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí kalendářního roku 1998. Ing. D. J. byla společníkem v období od 9. 5. 1997 do 27. 6. 2012 a dne 4. 8. 2011 byla jmenována do funkce likvidátorky, z této funkce byla na vlastní žádost odvolána dne 27. 2. 2012.
25. Městský soud v Praze ověřil nahlédnutím do veřejného rejstříku následující: společnost Brylart byla vymazána dne 9. 2. 2018, žalobkyně byla společnící od 9. 5. 1997 do 27. 6. 2012 a současně vedoucí odštěpného závodu.
26. Nakonec správce daně zvýšil základ daně o částku 1 054,69 za kartonové krabice, neboť žalobkyně neprokázala, že výdaj vynaložila k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
27. Za zdaňovací období roku 2009 tedy správce daně nově stanovil základ daně na částku 1 394 830 Kč a doměřenou daň na částku 146 685 Kč.

Zdaňovací období 2010

28. V tomto zdaňovacím období žalobkyně v řádném daňovém přiznání podaném dne 4. 4. 2011 vykázala dílčí základ daně 255 725 Kč a daň 3 684 Kč. V dodatečném daňovém přiznání, které podala 31. 7. 2012, vykázala dílčí základ daně 436 785 Kč a daň 23 466 Kč.
29. Správce daně zvýšil základ daně o částku 150 000 Kč, kterou neuznal jako výdaj vynaložený za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Konkrétně se jednalo o částku fakturovanou fakturou č. 20100032 ze dne 23. 2. 2010, vystavenou společností Hartford Personnel Development za pronájem katalogových stránek.
30. Žalobkyně předložila smlouvu o zprostředkování, přípravě a výrobě reklamního výtisku v nabídkovém katalogu ze dne 11. 2. 2010, uzavřenou s touto společností, doklad o úhradě ze dne 23. 2. 2010 a katalog o personálním managementu 1. pololetí 2010. Obsah reklamy

v katalogu zněl: „Brylart s.r.o., ing. D. J., Obecniny IV/3594, Zlín.“. Žalobkyně dále předložila smlouvu o zajištění reklamy ze dne 30. 6. 2009, kterou uzavřela se společností Brylart jako obstaravatel a výzvu k zaplacení částky 151 500 Kč adresovanou této společnosti.

31. Správce daně dále zvýšil ze stejného důvodu základ daně o částku 425 000 Kč. Jednalo se o částky, které žalobkyně ve dnech 18. 6. 2010, 25. 10. 2010, 15. 12. 2010 a 27. 12. 2010, zaevidovala jako výdaj za reklamu.

32. Žalobkyně předložila:

smlouvu o zprostředkování reklamy uzavřenou se společností Software Point dne 1. 4. 2010 na období 1. 4. 2010 – 31. 5. 2010, fakturu č. 20100042 ze dne 10. 5. 2010, zdanitelné plnění 85 000 Kč, předmět plnění reklama v časopisu Magazín Fotbal včetně grafického zpracování, stvrzenku o úhradě částky 102 000 Kč;

smlouvu o zprostředkování reklamy uzavřenou se společností Software Point dne 24. 5. 2010 na období 1. 6. 2010 – 31. 7. 2010, fakturu č. 20100066 ze dne 18. 6. 2010, zdanitelné plnění 85 000 Kč, předmět plnění reklama v časopisu Magazín Fotbal včetně grafického zpracování, stvrzenku o úhradě částky 102 000 Kč;

smlouvu o zprostředkování reklamy uzavřenou se společností Software Point dne 23. 7. 2010 na období 1. 8. 2010 – 30. 9. 2010, fakturu č. 20100097 ze dne 11. 8. 2010, zdanitelné plnění 85 000 Kč, předmět plnění reklama v časopisu Magazín Fotbal včetně grafického zpracování, stvrzenku o úhradě částky 102 000 Kč;

smlouvu o zprostředkování reklamy uzavřenou se společností Software Point dne 23. 9. 2010 na období 1. 10. 2010 – 30. 11. 2010, fakturu č. 20100138 ze dne 11. 10. 2010, zdanitelné plnění 85 000 Kč, předmět plnění reklama v časopisu Magazín Fotbal včetně grafického zpracování, stvrzenku o úhradě částky 102 000 Kč;

smlouvu o zprostředkování reklamy uzavřenou se společností Software Point dne 19. 11. 2010 na období 1. 12. 2010 – 31. 12. 2010, fakturu č. 20100172 ze dne 15. 12. 2010, zdanitelné plnění 85 000 Kč, předmět plnění reklama v časopisu Magazín Fotbal včetně grafického zpracování, stvrzenku o úhradě částky 102 000 Kč.

33. Správce daně dále ze stejného důvodu zvýšil základ daně o částku 250 000 Kč, neboť ji neuznal jako daňově uznatelné daňové výdaje, které žalobkyně dokládala.
34. Konkrétně žalobkyně předložila rámcovou smlouvu o zajištění mediální a tištěné prezentace uzavřenou dne 23. 6. 2010 se společností A & M Partners, a.s. na období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010, faktury č. 2001000012 ze dne 15. 7. 2010, zdanitelné plnění 125 000 Kč, s předmětem plnění zajištění mediální a tištěné kampaně, č. 2001000025 ze dne 15. 9. 2010, zdanitelné plnění 125 000 Kč, s předmětem plnění zajištění mediální a tištěné kampaně, stvrzenky o úhradě ze dne 15. 7. 2010 a 15. 9. 2010 na částku 150 000 Kč.
35. K výzvě správce daně sdělila žalobkyně, že se jednalo o reklamní kampaň, její forma byla zvolena tak, aby všemi možnými dostupnými prostředky naplnila prodej produktů včetně skladových zásob společnosti Brylart.
36. V uvedených obchodních případech správce daně zjistil, že ekonomickou činnost společnost Brylart neprovozuje od roku 1998 (viz bod 27 rozsudku).

37. Správce daně dále neakceptoval požadavek žalobkyně na zohlednění výdajů na nákup pohonných hmot a opravy automobilu paušálem, neboť žalobkyně uplatnila výdaje na dopravu silničním motorovým vozidlem podle § 24 odst. 2 písm. k) zákona o daních z příjmů, tedy výdaje (náklady) na pracovní cesty, na dopravu vlastním silničním motorovým vozidlem nezahrnutým do obchodního majetku poplatníka ve výši sazby základní náhrady.
38. Správce daně zvýšil základ daně na částku 1 261 785 Kč a stanovil daň 123 750 Kč.
39. Po té, co bylo žalobkyni umožněno seznámit se s výsledky daňové kontroly, byly správcem daně vydány dodatečné platební výměry, proti nimž se žalobkyně odvolala a které byly co správné stvrzeny přezkoumávanými rozhodnutími.
40. Městský soud připomíná, že „*Esenciální náležitosti žaloby jsou žalobní body. Jejich význam spočívá v tom, že prostřednictvím formulace žalobních bodů žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadených výroků rozhodnutí (§ 75 odst. 2 věta první), neboť soud je žalobními body vázán, přičemž bez námítky může přiblídnout jen k některým vadám řízení a nicotnosti rozhodnutí (k tomu více viz § 76). Formulováním žalobních bodů žalobce naplňuje zásadu dispoziční. V rámci zachování zásady rovnosti účastníků (§ 36 odst. 1 věta první) není soud oprávněn (a tudíž ani povinen) namísto žalobce domýšlet a vyhledávat případné další nezákonnosti napadeného rozhodnutí.*“ [KÜHN, Zdeněk a Tomáš KOCOUREK. § 71 Náležitosti žaloby. In: KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK aj. Soudní řád správní: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-4-16]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]
41. Žalobkyně namítá, že se správce daně nezabýval tím, jak se reklama společnosti Brylart dostala do médií. Stěžejní žalobní argumentace spočívá v tom, že žalobkyně prokázala, že společnosti Brylart poskytla plnění, konkrétně že za tuto společnost sjednala a zaplatila uveřejnění reklamy a společnost Brylart vyzvala k zaplacení tohoto plnění. Tím vznikla pohledávka žalobkyně za společností Brylart. Pokud by tato společnost řádně uhradila žalobkyni požadované částky, byl by takový příjem příjmem zdanitelným (sloužícím k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.)
42. Podle § 25 odst. 1 písm. z) zákona o daních z příjmů, *za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména jmenovitou hodnotu pohledávky nebo pořizovací cenu postoupené pohledávky s výjimkou uvedenou v § 24 a § 10.*
43. Podle § 24 odst. 2 písm. zc) citovaného zákona, *výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také výdaje (náklady), které nejsou podle § 25 výdaji (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a to jen do výše příjmů (výnosů) s nimi přímo souvisejících za podmínky, že tyto příjmy (výnosy) ovlivnily výsledek hospodaření ve stejném zdaňovacím období nebo ve zdaňovacích obdobích předcházejících.*
44. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 2/2007 – 98, „*podmínkou aplikace § 24 odst. 2 písm. zc) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, je existence příjmů souvisejících s výdajem. Má-li být výdajem podle § 24 odst. 2 písm. zc) citovaného zákona pohledávka, resp. její jmenovitá hodnota, v návaznosti na § 25 odst. 1 písm. z) téhož zákona, musí existovat příjem, který lze k pohledávce vztáhnout. Tímto souvisejícím příjmem nemůže být samotná pohledávka, resp. jí odpovídající výnos.*“
45. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že: „*(zákonná úprava)... v zásadě uplatnění pohledávky jako daňového výdaje bez dalšího neumožňuje a není-li k pohledávce*

*vytvořena opravná položka nebo se pohledávka nestane předmětem samostatné obchodní transakce v souvislosti s níž vznikají další příjmy, v rámci daňových výdajů se neprojeví. Výjimku v tomto směru představuje § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů.“ (...)*Pohledávka, resp. její jmenovitá hodnota, nemůže být bez dalšího výdajem, protože sama o sobě představuje pro subjekty účtující v soustavě podvojného účetnictví výnos. Její uplatnění jako výdaje umožňuje např. § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů. Ustanovení § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů je ovšem koncipováno poněkud jinak a výslovně požaduje existenci příjmu souvisejícího s výdajem. Má-li být (v duchu argumentace žalobce) výdajem podle § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů pohledávka, resp. její jmenovitá hodnota, v návaznosti na § 25 odst. 1 písm. z) zákona o daních z příjmů, musí existovat nějaký další příjem, který lze k pohledávce vztáhnout. Tímto souvisejícím příjmem nemůže být samotná pohledávka, která by se dostala do dvojediného postavení daňového příjmu a zároveň výdaje. V takovém případě by ovšem bylo jen obtížně možné hovořit o výdaji a s ním souvisejícím příjmu. Lze tedy uzavřít, že neexistence příjmu souvisejícího s pohledávkou, přičemž tímto příjmem nemůže být pohledávka samotná, vylučuje její uplatnění jako daňového výdaje kombinovanou aplikací § 25 odst. 1 písm. z) zákona o daních z příjmů a § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů.“

46. § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů umožňuje zahrnout do daňově uznatelných výdajů pohledávku, ovšem jen u poplatníků, kteří vedou účetnictví, jmenovitá hodnota pohledávky nebo pořizovací cena pohledávky nabyté postoupením, vkladem a při přeměně společnosti a to za předpokladu, že o pohledávce při jejím vzniku bylo účtováno ve výnosech a takto vzniklý zdanitelný příjem nebyl od daně osvobozen a lze-li současně k této pohledávce uplatňovat opravné položky podle písmene i), za dlužníkem, a v případě zaniklé právnické osoby, pokud věřitel nebyl s původním dlužníkem spojenou osobou (§ 23 odst. 7).
47. Správce daně zjistil správně a dostatečným způsobem skutkový stav. Žalobkyně byla v obou zdaňovacích obdobích společnicí firmy Brylart, tato společnost však fakticky nevykonávala žádnou činnost.
48. Skutečnost, že došlo k uveřejnění reklamy společnosti Brylart na náklady žalobkyně, což správce daně nespochybnil, nečiní ještě ze vzniklé pohledávky výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů, jak předvídá § 24 odst. písm. zc) zákona o daních z příjmů. Smysl zákonné úpravy, jak jej podrobně vyložil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, cílí na vyloučení uměle vytvářených pohledávek z okruhu daňově uznatelných výdajů.
49. Závěr správce daně i žalovaného, že žalobkyně neprokázala souvislost s výdaji na reklamu realizovanou ve prospěch společnosti Brylart s vlastní ekonomickou činností. Pohledávka, která jí za společností Brylart vznikla, nemá povahu daňově uznatelného výdaje a rozhodnutí žalovaného je z tohoto důvodu věcně správné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Jelikož Městský soud v Praze neshledal žalobu za důvodnou, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

51. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení na rámec jeho úřední činnosti a proto soud jejich náhradu nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.